

**ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕЙНСА ДУНО**

ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕЙНСА ДУНО

СВЕЩЕНИЯТ
ОЛТАР

СВЕЩЕНИЯТ ОЛТАР

ЛЕКЦИЯ
на общия окултен клас
на учениците
ОТ ВСЕМИРНОТО
БЯЛО БРАТСТВО
VI година /1926 - 1927 г./

СВЕЩЕНИЯТ ОЛТАР

ЛЕКЦИЯ

на общия окултен клас на учениците
ОТ ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО

VI година /1926 - 1927 г./

“ЛИНЕА ПРИНТ”ЕООД

маркетинг • дизайн • реклама

0670/60906 0878/880888

ISBN 978-954-9479-32-4

Троян – 2008

Свещеният олтар

*“Верен, истинен, чист и благ
всякога бъди!”*

Размишление

Преглеждане на рисунките, дадени за тема.

Образите, картините, които хората рисуват, действуват възпитателно върху тях. Те указват силно влияние върху човека. Според законите на природата, когато чъртае нещо, първо тя дава формата му, а после неговия смисъл. Затова именно всеки образ има своя величина и свое място. За да бъдеш човек на изкуството, ти трябва да намериш своето място. Художникът, музикантът, философът, ученият, религиозният трябва да намерят своето място. Въз основа на същия закон, всеки стремеж на човешката душа изисква специфична област, специфично място. Любовта, Мъдростта, Истината, имат свои специфични области. Когато се говори за органическия свят, за развитието на формите, и там ще срещнете същото положение: всяка форма има свое определено място, определена величина. И всеки човек, който има този вътрешен свещен стремеж, непременно ще намери своето място в природата. Ако не може да намери своето място, това се дължи на обстоятелството, че понякога той очаква повече, отколкото трябва, а понякога очаква по-малко. Това са две крайности. За даден момент човек трябва да очаква толкова, колкото е възможно да

получи, или да постигне. Ако не съблюдавате това нещо, вие ще се поставите в полето на сенките. Щом изпаднете в сенки, вие казвате: Всичко е суета! За да намирате, че всичко е суета, това подразбира съществуването на някаква реалност. Само при суетата има реалност, и при реалността има суета. Само при злото има добро и при доброто има зло. След всяко добро иде зло. Ако направите едно добро, злото ще мине и ще замине, без да ви засегне. Ако не направите доброто, злото ще мине покрай вас и ще ви засегне.

Сега от ваше гледище, какво разбирате под думата рисуване? Само художникът ли може да рисува? Не, всеки трябва да се упражнява да рисува; всеки трябва да се упражнява да пее. Вие трябва да отделяте всеки ден по 5-10 минути за пение, свирене, философстване и т.н. Човек трябва да се интересува от всичко. Понякога хората започват с най-трудната задача - искат да разрешат смисъла на живота. Оставете този въпрос за най-последно. Заемете се първо с решаването на по-прости въпроси, за които са дадени естествени методи. Запример, какво ще направи заека, ако го гоните, и той се намери пред една река? Заекът ще се засили и ще прескочи реката. Ако гоните патица през реката, тя ще я преплава. Ако гоните птица през реката, тя ще прехвъркне над нея. Следователно, всяко живо същество има свои методи за действие, и то най-естествени. На същото основание и човек има методи за разрешаване на всички въпроси, но той трябва да започне от най-малките, от най-маловажните. Има хора, които произлизат от птиците, те са идеалисти.

Следователно, дойдат ли до разрешаването на някой въпрос, натъкнат ли се на някаква мъчнотия, те ще я разрешат чрез хвъркане. Други хора произлизат от рода на плавателните животни - те ще разрешат мъчнотиите си чрез плаване. Трета категория хора произлизат от млекопитаещите, вследствие на което те ще разрешат своите мъчнотии чрез скачане, чрез ходене, движение по земята.

Тъй щото в живота има толкова методи за разрешаване на въпросите, колкото вида хора съществуват. Запример, някой човек е страхлив като заек, той разрешава въпросите си като заека, с бягане, с прескачане. Щом го погледне някой накриво, той веднага бяга. Сърцето на този човек постоянно трепва. Срещате друг някой, той е смел, от нищо не се плаши. И сто души да го погледнат накриво, той не иска да знае, сърцето му не трепва. Казвате: сърцето на човека не трябва да трепва. Понякога трепването на сърцето е на място. Защо? То развива една добра черта в характера на човека. Нетрепването на сърцето понякога развива известен недъг в характера на човека. Юначеството може да се превърне в грубост, а понякога в смелост. Страхът може да се превърне в благоразумие, а понякога в слабост. Това са сили в природата, които имат два различни резултата. Страхът е построен върху съвестта на човека. Ако отнемете страха, соковете на съвестта пресъхват. В почвата на страха са посадени корените на човешката съвест.

Казвам, ако искате да имате успех в работите си, всичко трябва да вършите при разположение на духа, по любов. Освен това, каквато работа ви се

представи в живота, не я избягвайте. Разнообразието в работите е необходимо за вас. Новият живот към който се стремите, ще ви постави в разни положения, на разни служби. Ето защо, днес вие трябва да учите всичко, да гледате на всички работи с еднакво уважение. Всички неща не са потребни за този живот, но ще дойде ден, когато ще се нуждаете от тях. Разумният човек всичко изучава. Той разумно използва всички условия на живота: от всичко се учи, на всичко се радва и за всичко благодари. Сега, като изучавате живота, едновременно с това трябва да изучавате и себе си, да изучавате всичко, което е вложено във вас. Има неща, които вие сами сте вложили в себе си, но има неща, които други са вложили във вас. Задачата ви седи в това, да различавате едните от другите заложи. Казвате: Не разбирам, какви са тия заложи, как е възможно и други същества да влагат в нас известни способности. Положението на човека е подобно на положението на банките в живота. Една банка има свой собствен капитал, с който работи, но същевременно тя работи с капиталите и скъпоценностите на много външни лица; външните лица са вложили своите капитали в някои банки, за да се ползват от известни облаги. По същия закон и в човека са вложени капитали, ценности, дарби от външни лица, с цел един ден и те да се ползват от облагите на неговата банка.

Следователно, човек трябва да работи съзнателно, да развива тия дарби, защото някога ще го държат отговорен за всичко, което е направил-придобил или изгубил. Вие трябва да цените

грамадните богатства и капитали, които първоначално Бог е вложил във вас. Ако цените това вътрешно богатство, което ви е дадено, вие ще работите, ще го развивате и един ден ще се върнете при Бога с увеличени, разработени капитали. Обаче, положението на повечето хора днес е точно обратно. На времето си още те не са преценили богатството, което им е дадено, както и отговорностите по него, вследствие на което ред съществувания са харчили, яли, пили, и днес се намират в положението на фалиралаи търговци, отчаяни и обезсърчени. Съвременните хора постоянно се оплакват от живота и казват: Лоши са условията на нашия живот. Казвам: няма защо да се обезсърчавате, лошите условия дойдоха като следствие на лошия живот. Първоначално, условията на живота са били добри, но и сега още не са лоши. Колкото и да е фалирал един търговец, той все пак има на разположение, поне малък, основен капитал, с който отново може да започне работата си. Никаква сила в света не е в състояние да посегне на този основен капитал на човека, даден му от Бога още при създаването му. Кой е този капитал? – Любовта към Бога. Щом обичате Бога, щом имате каква и да е идея за Него, условията на живота са добри. Ако не обичате Бога, ако нямате идея за Него, условията на живота са лоши. Ако обичате хората, условията на живота са добри; ако не обичате хората, условията на живота са лоши.

И тъй, три стимула има в живота на човека, които го заставят да работи: любов към Бога, към ближния и любов към себе си. Казвате любовта към

себе си не е нищо друго, освен егоизъм , който разрушава човека. Аз не говоря за егоизма в неговите крайни проявления. Да обичаш себе си, разбирам, да обичаш Бог в себе си. Тази любов, именно, е извършила на времето си отлична работа. Тази форма на любов постепенно се е разширявала и е преминала в любов към ближния, т.е. любов към всички същества вън от нас, с които заедно работим и се подвизаваме. Първият човек, който е живял в рая, познавал само любовта към себе си, към Бог в себе си. Той имал всичко на разположение: плодове, семена, животни, като другари на неговия живот, и за нищо не се е грижил. Когато съзнанието му започнало да се пробужда, той почувствувал нужда от подобен на себе си, от ближен, когото да обича и да бъде обичан. Аз-ът в него, който бил пълен господар и на всички заповядвал, бил вече недоволен от положението си и пожелал от Бога другар, с когото да се разбира. Питам, кой е недоволен от себе си? Недоволен е онзи, душата на когото не е в самия него, но е вън някъде. Такова е било и положението на Адама. Душата му не била вътре в него, в неговия рай, но останала вън от този рай, вследствие на което той потърсил другар, който да задоволи тази липса. Когато душата на човека е в самия него, той живее в Божествената Любов, в любов към Великото, Необятното, Безграничното, което се проявява навсякъде в света.

Де седи погрешката на Адама? Желанието му да има другар не е лошо, обаче , той не погледнал на Ева като на душа, произлязла от Бога, но си съставил за нея съвсем детинско, криво схващане и казал:

„Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми”. Щом помислил така за Ева, в края на крайщата той трябвало да види, какви са резултатите на неговата крива мисъл - Ева не остана при него. Друг щеше да бъде въпросът, ако той би погледнал на Ева като на душа, излязла от Бога, която заслужава очудване и към която трябва да се пристъпва със свещен трепет. Ще кажете, че това е било мнението на Адама за жената. Аз пък казвам, че и сегашният Адам мисли за Ева по същия начин. Съвременният мъж мисли, че е господар на жената, че има право над нея, понеже е излязла от него, но за тази негова крива мисъл той не може да задържи жената при себе си. С такива разбирания животът не се поддържа. Животът изисква здрава основа. Ако основата му е гнила, той се разрушава.

Вие трябва да си съставите понятие за човека, бил той мъж или жена, като за нещо целокупно. Сам за себе си човек представя нещо цяло, изявление за Бога. Когато се отдели от Бога и пожелае да бъде самостоятелен, той веднага се поляризира, в него се явяват два полюса. Тия два полюса са Любовта, която обхваща живота на всички същества в света, и Мъдростта, която носи светлина. Любовта и Мъдростта пък се стремят към Истината, като към крайно звено, като към крайна цел на живота. Истината създава образите; тя е поле на знания. В Истината се складират всички знания, от незапомнени времена и до днес. Учени, философи, поети, писатели могат да намерят всичко, каквото търсят в областта на Истината. Тъй щото, когато ученият отиде при Любовта, тя ще му даде кон и

кола, с които да се движи, да върви напред; ако отиде при Мъдростта, тя ще му даде свещ, с която да си свети; ако отиде при Истината, тя ще му даде знания. Следователно, ученият ще запали свещта, ще впрегне коня в колата си и ще тръгне с нея да пътува. Стотици и хиляди години ще пътува той, докато намери онези знания, които са необходими за придобиване на истинския живот, на пълната светлина и на безграничната свобода.

И тъй, вие трябва да имате ясна представа за себе си - нито да се подценявате, нито да се надценявате. Може да се познава само онзи, който се е проявил, у когото съзнанието се е пробудило. Истинският човек седи в онова, което се е проявило в него. И ако днес хората се делят на добри и лоши, това се дължи на обстоятелството, че те са проявили някои свои качества, които се определят като добри или лоши. Докато човек не е проявен, той минава за божество. Щом се прояви, всички започват да го хвалят или критикуват, според това, как се е изявил пред тях.. Запример, някой човек говори за морал, за вяра, за любов към човечеството, за жертва, но щом дойде до ядене и пиене, той всичко забравя и мисли само, как по-добре да се нареди, как по-добре да се облече и нахрани. Питам: де седи силата, устойчивостта на този човек? Той трябва да съзнае своите недъзи, своите слабости и да работи за тяхното изправяне. Човек, в пълния смисъл на думата може да се нарече онзи, който е в състояние да изправи своите слабости и погрешки. Ако не може да изправи погрешките си, той не може да се нарече човек. Животното изправя ли погрешките си? Кучето,

котката, или кое и да е животно, дето ходи, там хвърля изверженията си и не мисли да ги чисти. Човек не може да направи това нещо. Колкото по-високо е съзнанието му, толкова по-внимателен е той, не само към външния, но и към вътрешния си живот: той трябва да пази ума и сърцето си в абсолютна чистота, да не допуска никакви нечисти мисли и чувства. Както не трябва да допускате нечисти мисли и чувства в ума си и в сърцето си, така също не трябва да допускате някой човек да влезе в душата ви. Душата е място, дето само Бог може да живее. Допуснете ли човек в душата си, вие ще се намерите в затруднения, които ще решите или като заека или като патицата, или като рибата или като млекопитаещото. Обаче това не е правилно решаване на задачите. Който се опита да влезе в душата на човека, в края на крайщата той ще срещне господаря на тази душа и ще се намери в безизходно положение. Някой влезе в душата на своя ближен и казва: Ще търпиш, няма какво. Не, така не се постъпва. Човек трябва да търпи, но само когато Бог го поставя на изпитания. Брат брата няма право да изпитва.

Казвам: между хората съществуват постоянни ежби, дразнения, от които те трябва да се освободят. Всички хора, учени и прости, постоянно се дразнят. В този смисъл, всеки човек трябва да се домогне до онази философия на живота, която разрешава тия въпроси и освобождава човека от тягостните състояния, в които изпада. Тази положителна философия се среща навсякъде в живота: и в музиката и в поезията, и в науката и в изкуствата.

Който се добере до нея той е доволен от положението си, защото тя го довежда до истината.

Мнозина казват: Ние не сме добри хора. - В това няма никаква философия. Тогава други ще кажат: Ние сме добри хора.- Колкото е верно едното твърдение, толкова е верно и другото. Когато хората казват, че са добри или лоши, ние имаме друго гледище по този въпрос. Ако някой каже за себе си, че е лош или добър човек, ние подразбираме една целокупност. В понятието „аз” се включва разумният човек, който е в сила да обхване много неща. Щом аз-ът се произнесе, че някой човек е лош, той има предвид възможността за изправяне на погрешките. Аз-ът оправя погрешките към душата, която веднага се заема с тяхното изправяне. Това нещо има приложение и при възпитанието. Ако възпитателят иска да изправи погрешките на своя ученик, и за тази цел апелира към неговия ум и към неговото сърце нищо няма да постигне. Обаче, ако възпитателят може да говори на душата на своя възпитаник, той ще има големи постижения. Когато дойдете до самовъзпитанието, вие можете да приложите същия метод. Щом се намерите в трудно положение, говорете на душата си, тя ще ви помогне.

Мнозина търсят Бог отвън, но само, когато се намират в мъчнотии. И при това положение даже те не знаят как да се молят, как да се разговарят с Господа. Някой се изправи пред Господа и започва да говори: не виждаш ли Господи моите нужди? Не виждаш ли греховете ми? Защо не ми помогнеш? Казвам: добре е, че този човек се обръща към Господа, но защо не се е обърнал към него преди да е

сгрешил? Веднъж сгрешил, той трябва да каже: Господи, прости ми, че не се посъветвах с Тебе, преди да сгреша! Голяма пакост направих и на себе си, и на другите. Сега не ми остава нищо друго, освен да изправа погрешката си, за което те моля да ми помогнеш. Решил съм да се изправа при всички положения: готов съм да понеса и най-голямото наказание. Какви наказания, колко тояги ще получа, това не е важно за мене. Въпросът е да изправа погрешката си. Казвам: ако е работата за бой, нека да те бият, както трябва, но да се изправиш. И ако е въпрос за милост, за отстъпки, нека бъдат и те в изобилие, но да се изправиш. И строгите, и меките мерки, са в състояние да изправят недъзите, погрешките на хората. Ние не сме за палеативните средства. Ние сме за онези мерки, които помагат да се прояви истинския човек. Когато бият човека, той е в ада; когато го милват, той е на небето. Когато мразят човека, той е в ада; когато го любяат, той е на небето. Който казва, че никой не го обича, той е в ада. Щом каже, че го обичат, той е на небето. За да бъде човек обичан, първо той трябва да слезе в ада, да го намразят всички, да види, какво значи да живее без любов. Щом разбере любовта, щом започне да я търси, той се качва на небето. Това са противоположности в живота, между които човек трябва да се движи, за да расте, да се развива правилно.

Казвам: като ученици на Божествената Школа, вие трябва да разбирате тия противоположности, за да се ползвате от тях. Ако си недоволен, ще кажеш, че си в ада. Ако животът няма смисъл за тебе, ще

знаеш, че си в ада. - Как мога да осмисля живота си? - Качи се на небето, дето ще намериш всичко онова, за което душата ти копнее. Като говоря за небето, аз не визирам онова небе, което вие си представяте. Под думата небе аз разбирам възвишения живот, в който има вечна светлина, вечна радост и веселие. За това небе именно Христос е говорил. Той казва: "Ако не станете като малките деца, няма да влезете в царството небесно." Под думата „дете“ в широк смисъл, Христос разбира човек абсолютно чист, непорочен, със светъл ум, който отдалеч вижда нещата и е готов на всички жертви.

Христос казва: "С мир!" Какво означава думата „с мир“ ? С мир, смирение подразбира жертва. Смирена човек е онзи, който може да пожертвува всички свои блага за Бога, за себе си и за цялото човечество. Казвате: ако пожертвуваме всичко, какво ще остане за нас? Наистина има нещо, което човек не трябва и не може да жертвува. Кое е това нещо? -Божественото. За нищо в света човек не трябва да жертвува Божественото в себе си. То трябва да бъде в слуга на Бога. Казано е в писанието: "Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Сина Своего Единороднаго, за да не погине всеки, който вярва в него." Бог каза на Аврама да принесе в жертва сина си Исака. Той разбра Божиите думи буквално, и беше готов да принесе в жертва Исака, но чу Божия глас, който му казваше: "Не посягай на сина си! Ето, погледни в храстите, там има един овен. Принеси него в жертва вместо сина си Исака." По този начин Господ изпита послушанието на Аврама. Защо Аврам трябваше да принесе в жертва овен, а не

друго някое животно? Овенът символизира човешката глава, т.е. ума на човека. С този символ Бог каза на Аврама: "Авраме, впрегни на работа ума си, който ти дадох!" Аврам трябваше да пожертвува ума си, т.е. сина си за Божието дело. Обаче, той разбра Божиите думи буквално и задигна сина си Исака, да го принесе в жертва на Бога.

Питам: вярващите в Бога по това време разбраха ли този закон? И те не го разбраха. Който разбере този закон, той ще впрегне ума си на работа за Господа. Щом впрегне ума си, ще впрегне и сърцето и волята си. Значи, за правилното служене са необходими четири елемента: Бог, на когото трябва да се служи; Аврам, който ще служи, синът, даден на човека като условие за работа и овенът, който трябва да се пожертвува на физическия свят. В зодиака овенът представя човешката глава - мястото на ума. Когато се говори за жертва, подразбирам да принесеш в жертва тялото, а не душата си. Казано е в писанието: „ Да принесете себе си в жертва жива и благоугодна Богу". Това подразбира: да принесете своя ум, своето сърце и своята воля в жертва жива и благоугодна на Бога. Казвате на някого: Направи една малка жертва за мене! Ако дадете пари някому, жертва ли е това? Не, това е услуга. Истинската жертва подразбира такъв акт, в който едновременно взимат участие и ума, и сърцето, и волята на човека. Без тези условия жертва не съществува. Ако дадете някому пари, дрехи, или някакъв материален предмет, без участието на тези три елемента, вие правите услуга, а не жертва. Трябва да различавате жертвата от услугата.

Сега да се върнем към въпроса за душата, като към живо същество, с което може да се разговаряте. Когато искате да изправите погрешките си, ще се обръщате към нея; когато искате да развivate известни дарби, пак ще се разговаряте с душата си. Говорите ли на душата си, точно на време ще изправите недъзите си и точно на време ще развиете дарбите си. Душата на човека представя среда, през която той прекарва всички свои болки, нужди и желаня. Може ли човек да бъде музикален, ако няма среда, която да го разбира и вдъхновява? На кого ще свири той? И за себе си да свири, той сам трябва да бъде среда. Този закон съществува навсякъде в живота. Условия, среда съществуват за всички живи същества, обаче мнозина искат специални условия за себе си. Който иска специални условия, специална среда за своето развитие, да се прояви, той трябва да чака, докато дойде това време.

Като четете Писанието, в което се говори за „дървото на живота“, можете ли да кажете, колко плодове е дало това дърво? На някои хора плодовете са на физическия свят; на други в духовния свят, а на трети - в Божествения свят. Който не е могъл да стане виден, прочут човек на земята, той ще бъде виден на небето - от него зависи. Обаче, едновременно човек не може да бъде виден, знаменит и в трите свята. В това отношение за всички хора има възможност да се проявят. Мнозина имат желание да се проявят между хората. Едни искат да се проявят като учени, други като музиканти, трети като художници, четвърти като поети и т.н. Какво трябва да напише един поет, за да стане виден? Каква трябва да бъде неговата поезия?

С какво се отличава например поезията на Тагоре, която взе премия? Поезията на Тагоре е символична. Каква е разликата между символичната и реалистичната поезия?

Едно важно положение, което трябва да имате пред вид е следното: пазете се да не дойдете до обезличаване на нещата. Как ще постигнете това? Като не подвеждате явленията в живота под общ знаменател. Не изисквайте от хората да мислят като вас. Идейните хора могат да имат еднакви стремежи, еднакво гледище към природата, но в методите за постижения, в начините по които се проявяват, трябва да съществува пълно разнообразие. Красотата на живота седи във вътрешното разнообразие. В живота на земята разнообразието е външно, а вътре има голямо еднообразие. В живота на небето е точно обратно: външно има еднообразие, а вътрешно - голямо разнообразие. Ако влезете в небето на пръв поглед ще видите навсякъде светлина и голямо еднообразие. Ако не сте подготвени за този живот, скоро ще се отекаете, ще се отчаеете, че нищо не разбирате и ще поискате да се върнете назад, между земните жители. Като се подготвите за този живот, в неговата светлина вие ще различавате образите, ще влезете в разговор със съществата на този свят и ще видите голямо вътрешно разнообразие между тях. Значи ако очите ви са отворени, и на физическия свят да сте, вие пак ще виждате красотата и разнообразието на духовния свят. За духовния свят, именно, апостол Павел е казал: „Око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за ония, които го любят”. Всичко това е скрито в светлината

на този свят. Който е абсолютно чист и свет, само той може да види красотата на духовния и на Божествения свят.

Следователно, който иска да влезе в този свят, той трябва да се готви, съзнателно да работи върху себе си. Душите с векове се готвят, за да дойдат до онзи момент, когато пред тях ще се разкрие величието на Божия свят. Който не мине по пътя на чистенето, той свят ще влезе в духовния свят. Пред него ще се разкрие само една светлина, без никакви образи. Духовният свят ще бъде за него такова нещо, каквото представя София, гледана от високите върхове на Витоша. В същото положение ще се намерите и вие, когато се изправите, лице с лице срещу човек, когото не обичате. Ще го погледнете и ще кажете: Човек е това, като всички човеци - с ръце, крака, очи, нос, уши, уста. Не, това не е човекът. Ако обичате някого, в него ще видите много работи и то най-красиви. Еднообразието ще изчезне за вас, и в това лице вие пак ще виждате очи, уши, нос, уста, но съвършено различни от тия на другите хора. Само при това положение ще видите голямо разнообразие в човека и ще разберете, че външният човек не е още същинският човек. Нещо особено, нещо красиво се крие дълбоко в човека, което може да познае само онзи, който люби. Кое е онова, което се крие в човека? Това е неговата душа. Добре, че душата на човека е скрита. Колкото и да се облича външно, той все пак остава незадоволен. Нито той е доволен от себе си, нито другите са доволни от него. Защо? Всеки търси душата. Само душата може да обича, да даде на човека това, от което той се нуждае.

Днес всички говорят за любовта, всички цитират стиха, че Бог е Любов, но като дойде време да проявят своята любов, те пропадат. Ако отидете в дома на човек, който говори за любов, и поседите там пет - шест деня, вие веднага ще го поставите на изпит. Той ще ви пита: За колко време сте дошли тук? Мислите ли скоро да заминавате? Любовта на съвременните хора издържа само няколко деня. Ако искате да запазите любовта на някого, останете в дома му само за няколко деня, а след това вземете си стая близо до него; същевременно трябва да имате и материални средства на разположение, с нищо да не го ангажирвате.

Сега, като се говори за Божествения свят, трябва да имате пред вид следното положение: който се готви за този свят, той трябва да бъде вътрешно богат. В Божествения свят сиромашия не съществува. Кой човек е сиромаш? Глупавият човек е сиромаш; лошият човек е сиромаш; лъжецът е сиромаш; недъгавият е сиромаш. Богат човек е онзи, който има знание, сила, любов, добродетели, с една дума - богат с добродетели; сиромаш пък е онзи, който е лишен от добродетели. Ако сиромашът има приятели между жителите на ада, като отиде при тях, още на втория ден ще го впрегнат на работа: ще го накарат да оре, да копае на нивата. И вие постъпвате така с млекопитаещите. Те цял ден прекарват в ада, впрегнати на работа от вас, и вечер, като се върнат от нивата или от полето, давате им малко храна, завързвате ги в дама и не искате да знаете за техните чувства, за това, което те преживяват. Казвате: Говедо е това, то нищо не разбира.- Не е така. И това

говедо мисли, и то чувствува. Докато е било при Бога, то е мислило по един начин. Щом слиза на земята започва да мисли по друг начин.

Казвам: ако имате два вола, дадени ви да орат, да ги използвате, вие считате, че трябва да се отнасяте с тях като с жители от ада. Питам: при развитието, в което те се намират, можете ли да се отнасяте към тях по правилата на небето? Ако имате една огнена топка, можете ли да я гладите, да я милвате или целувате? Не, вие ще стоите далеч от нея. Както постъпвате с огнената топка, така трябва да постъпвате и с лошите хора. Лошите хора са огън в света. Ако речете да помилвате, да целунете един лош човек, устата ви ще изгори и носът ви ще окапе. Защо? Той е нагрят до температура няколко хиляди градуса, която всичко изгаря и в пепел превръща.

Какво се разбира под думата любов? Сега аз няма да обяснявам развитието на любовта, но казвам: когато се говори за Божествената любов, ние разбираме, че тя дава необходимите условия за развитието на душата. Който попадне в ада, за него има едни условия; който попадне в небето за него има други условия. Защо? На всеки трябва да се даде нужното, т.е. онези условия, при които той е създаден. Ако намеря на пътя си едно растение, първо ще взема една голяма саксия, ще я напълня с хубава пръст, ще го посадя в нея и след това ще го поля с вода; ако срещна на пътя си риба, ще я поставя в едно голямо езеро с чиста вода, там да плува; ако срещна вол, ще го пусна в ливадата да пасе свежа, зелена трева; ако срещна заек, ще му дам възможност да бяга в гората; ако срещна птица, ще я

пусна във въздуха, да хвърчи на простор и свобода. Ако срещна човек ще го науча да мисли правилно. И най-после, ако срещна ангел, не зная, какво да направя с него. Мъчно е човек да се справи с ангелите. За тях няма място на Земята. Хората едва сега създават условия в себе си за приемане на съществата от по-възвишените светове. Трябва да се направи място и за тях. Като се говори за Божествения свят, той не представя нищо друго, освен сбор от разумните, добрите сърца на хората. Тия сърца именно, съставят основа на невидимия свят. Те са полета за работа. Ако дойде някой ангел на земята, трябва да има поне един олтар за него. Защо му е този олтар? За да принесе жертва на Бога. Вие трябва да пригответе този олтар в самите вас. Щом ангелът принесе своята жертва, той ще влезе при вас и ще започне да ви говори.

Сега, като се върнете дома си, проверете имате ли такъв олтар в себе си, на който ангелите да принасят своята жертва. Това е една от великите истини, която трябва да знаете. Като знаете тази истина ще разберете какво значи да се моли човек на Бога. Ако се молите по стария начин, както досега хората са се молили, нищо няма да придобиете. Този начин е изиграл своята роля. Сега за всичко се изискват нови начини, нови пътища. Някой не иска да чете молитвите на глас. Добре, нека ги чете, тихо, вътре в себе си. Както и да се моли човек, важно е молитвата му да е приета от Бога. Същото се отнася и до правенето на добро. Всяко добро, което направите, трябва така да е прието от човека, до когото се отнася, че ни най-малко да не го унижите. Ако му

направите добро и го унижете, по-добре ще бъде да не правите това добро. Ама гладувал някой. По-добре да погладува, отколкото да го унижете. Като срещна човек, който е гладувал, питам го: колко време си гладувал? - Три деня. - Нищо, ти си герой, има още време до 40 деня. След това си взимам бележка за този човек, като герой. Като го срещна втори път и разбира, че гладува 40 деня вече, аз съм първият, който ще му приготвя хубав обяд и ще му кажа: Заповядай да си хапнеш и благодари на Бога! И Христос, като пости 40 деня, на последния ден огладня, и дойдоха ангели да Му слугуват. До това време Той трябваше да издържа, а при това беше оставен сам на себе си. Като говоря, че човек трябва да гладува 40 деня, ще кажете, че това е жестоко от моя страна. Питам: постили ли сте по 40 деня? Не сме постили. - Щом постите 40 деня, тогава ще ме опитате, ще разберете какъв съм. Който иска да бъде истински герой, да се кали, нека отиде в пустинята, като Христа, и там да прекара 40 деня в пост и молитва. Там той ще научи много неща и ще издържи изпита си. А тъй да ходите тук - там, да искате милостиня, това не е правилно.

Казвам: по физически начин не може да се влезе в царството Божие. Царството Божие не е нещо физическо, да насилиш и да влезеш. То е невидимо, вътрешно нещо. Царството Божие е вътре в човека, и насила не може да се превземе. В миналото, па и до днес още, хората са правили и правят опити насила да превземат Царството Божие, т.е. Царството на Любовта. Ето защо, и до днес още момците крадат момите. Те си мислят, че като откраднат някоя мома,

с това заедно ще откраднат и любовта. И наистина, момъкът успява да открадне някоя мома, но любовта изгубва. С кражби работата не се урежда. Вие знаете легендата за „Прикованият Прометей“, който открадна свещения огън, но затова го приковаха на стената. Защо го приковаха? За да му покажат, че докато няма приготвен олтар, съответно място за свещения огън, никой няма право да го сваля от небето. Тогавашните гърци нямаха място в своите храмове за свещения огън. Жреците могат да крадат земния огън и да го турят в кадилниците си, но да турят свещения огън в своите кадилници, това е невъзможно. От този огън и кадилниците им ще се стопят, и от тях нищо няма да остане. Единственото място, дето може да се тури свещеният огън, това е човешкото сърце. Сърце, в което гори свещеният огън, представя извор на благородни и възвишени чувства и светли мисли. Поет, в сърцето на когото гори свещеният огън ще пише поезии с бял цвят, с цвета на светлината. Защо няма да пише с червен цвят? Защото червеният цвят е на животните. Защо няма да пише със зелен цвят? Защото зеленият цвят символизира материализма. Защо няма да пише с портокален цвят? Защото портокаленият цвят символизира индивидуализма. Защо няма да пише със син цвят? Синият цвят е на луната; той действа върху въображението. Поетите гледат все нагоре, към небето, те търсят физическото.

Значи истинският поет трябва да пише с цвета на светлината, с белия цвят. Аз бих казал още, че буквите, с които се пише новата поезия, трябва да бъдат образувани от вълни на разумността. И тогава,

като четете такава поезия, вие ще се свържете с онези разумни души, които са участвали при написването и. Щом прочетете поезията те ще си заминат. Жива, велика поезия ще бъде новата поезия! Листата на живата поезия непрекъснато ще се вдигат и слагат, според желанието на човека да чете. Ако той пожелае да прочете нещо от миналото, веднага ще дойдат разумни души, които ще отворят тия страници и ще седат при вас, докато четете. И буквите на тази поезия са живи. Те се скриват и наново се явяват, според желанието на хората да четат. Живата поезия нито се печата, нито по витрини се излага. Тя върви заедно с поета, а се разнася от ангелите из цялата вселена.

Аз ви запознавам с тия неща, за да имате широк полет, простор в мисълта. Това не е фантазия, то е реалност, която се отнася до вечното знание, складирано в Божествените съкровища. За това знание именно, човешката душа копнее. Да разполагаш с това знание, значи да се намираш между любещи души, а ти сам да се чувствуваш в положението на ангел, който лети из пространството, от нищо и никого неограничаван. Жива е вселената и всичко, което се намира в нея, трябва да съзнава този живот. Всичко в нея диша живот, свежест. Имаш ли това съзнание, дето минеш, каквото намислиш, за всичко ще ти се съдействува; всеки ще ти отваря път, да вървиш напред. Като пътувате по земята, всичко е точно обратно. На всяка граница ще ви спират, ще отворят куфарите ви, ще ви събличат, ще ви претърсват, да не би да носите нещо скъпоценно в себе си. Ако при тези условия предприемете едно

пътешествие през Европа, ще се натъкнете на големи изпитания. Щом човек се пречисти и освободи от ограничителните условия на Земята, той може да предприеме едно пътешествие из Божествения свят, свободен от куфари, от претърсвания. Обаче такава пътешествие може да направи само свободният човек, който е завършил своето развитие на земята. Всички куфари остават на физическия свят, а в Божествения свят човек отива съвършено празен. Там знаят нуждите му и всичко необходимо за него е предвидено преди още той да го е замислил. В Божествения свят само душата на човека може да пътува. Всичко друго той оставя на земята. Това подразбира стиха: „Отдайте кесаревото Кесарю, а Божието Богу”. Докато сте на Земята, ще работите. Тук има страдания, неволи, горчивини, противоречия, сиромашия, смърт, но трябва да минете през всичко това, да се калите.

Изпейте сега упражненията „Киамет” и „В начало бе словото”. В пението душата трябва да взима участие. Човек може да пее по два начина: по обикновен начин; и второ, с разположение на духа, т.е. с вдъхновение. За да има вдъхновение, той трябва да обича музиката, да слуша добри певци и музиканти. Само при такива условия човек може да се вдъхнови и да пее хубаво. Щом пее хубаво, той мисли правилно, ще възприема красиви и светли мисли. Като слушате някой голям талант, бил той певец или музикант, вие се свързвате с него, а с това заедно и с ред още същества, свързани с певеца или музиканта. Всеки талантлив певец или музикант, е колективен израз на много души, които се проявяват

чрез него, с цел да възпитават хората. Вибрациите на тези разумни възвишени същества се носят далеч в пространството, чрез гласа на тия певци, и с това указват благотворно влияние върху човешкия характер. Човек може да изпее една песен така вдъхновено, така прочувствувано, че тя да създаде преврат във всеки, който я чуе. Вибрациите на тази песен ще се носят из пространството, ще се преповтарят от хората и ще останат за вечни времена. Същата песен може да се изпее и по такъв начин, че да не остане помен от нея - зависи как се пее. Малко песни има, които се разнасят из пространството. Досега например, редки са случаите, когато може да се улови в пространството някоя египетска, или индуска песен. Изобщо, музика, която не остава за вечни времена в пространството, не е истинска музика. Ще кажете, че индусите имат хубава музика. Някои казват, че в Индия, даже и тръстиките свирили. Това се дължи на обстоятелството, че в тия тръстики се образуват дупки, през които, като минава вятърът, чува се някакво особено свирене. Възможно е тръстиките в Индия да свирят, но самите индуси не свирят. Индусите имали някакви песни, с които приспивали змиите. И така да е, това още не е музика. Че всяка майка има песни, с които приспива децата си, но тези песни не могат още да се приемат за някаква особена музика. Циганите, турците често си служат с дайре, но и това свирене не е онази музика, която може да се отпечата в пространството. Когато сте неразположени, вземете едно дайре, или леко, ритмично потропайте с ръката си върху масата 10-15 м., и ще видите, че неразположението ви ще

изчезне. Щом видите, че някой ваш приятел е неразположен, потропайте малко с ръката си на масата, докато мине неразположението му. Ако приятелят ти те пита, защо тропаш така, ти няма да казваш причината. Ще потропаш, докато състоянието му се смени. След това ще му кажеш: направих едно упражнение, което даде добри резултати.

И тъй, съвременните хора трябва да прилагат музиката в живота си като средство за възпитание. Ако продължават да си служат със старите методи за възпитание, те нищо няма да постигнат. Сегашните методи на възпитание не са нищо друго, освен дресиране. Възпитате по този начин един човек и мислите, че той се е изменил, но щом го поставите при условия вън от тази дресировка, той се връща в първото си положение. Много индийци, които живеят в Америка, свършват там университет, живеят като американците, но щом отидат между своите съплеменници, те започват да живеят като тях, връщат се в първото си положение. Обаче човек може коренно да се измени, само ако приеме християнството в себе си, ако то стане за него плът и кръв. Време се изисква за да се внесе нещо ново в човека. Иначе нещата се приемат само външно.

Казвам: като временен метод, с който можете да си въздействувате, е ритмичното тропане от време на време с ръка на масата. Ще кажете, че това е смешна работа, че ще станете за посмешище на хората. Питам: като удряте с юмрук на масата и се заканвате някому, не е ли смешно? Някой се разгневи, лицето му се зачерви и той удря на масата с юмрук и казва: Ти знаеш ли кой съм аз? Знаеш ли

какво мога да направя? – Какво можеш да направиш? Като удариш с ръка на масата, едва ли можеш да повдигнеш един чувал, тежък няколко килограма. С това удряне Витоша не можеш да мръднеш, а още повече земята да поместиш. Като биеш тъпан, или дайре поне състоянието си можеш да трансформираш. Често хората правят много смешни работи, без да съзнават това, а като им се даде някакво упражнение, те го считат смешно.

Съвременните хора трябва да работят за своето самовъзпитание, както и за възпитанието на младите, но по нов начин. Кармата на съвременните хора е голяма, тежка, тя е натрупана от хиляди години насам, и трябва да се ликвидира с нея. При това положение, смешно е, когато някой се заканва на хората, иска да им покаже, кой е и какво може да направи. Какво можеш да направиш? Ти имаш да плащаш хиляда полици от по хиляди левове. Изплати първо тях, че после ще показваш на хората, какво можеш да направиш. Какво можеш да направиш без пари? Първата задача, която ти предстои, е да изплатиш полиците си. Днес, дето мръднеш все пари трябва да платиш. Щом имаш пари пътят ти е отворен, и навсякъде ти казват „добре дошъл!“. Това можете да проверите всеки момент в живота си. Имате пари, всички ви приемат; нямате пари, никой не ви приема. Имате знания, веднага могат да ви назначат професор; нямате знания, и професорска титла не ви дават. Вие трябва да имате ясна представа за онова, което можете да направите. Как ще имате тази ясна представа? – като се опитате да направите това, за което казвате, че можете да го направите. Запример

някой казва: осите мога да събера на едно място. Това знание ми е предадено още от дядо ми и от прадедо ми. Да ора, обаче, не мога; да копая - не мога; да пиша - не мога. Ако срещна мечка в гората, с нея не мога да се разговарям. Обаче, има хора, които могат да се разговарят с мечки, и ако ги срещне мечка в гората, път им сторва. Това може да ви се сторва като приказка от „Хиляда и една нощ“. Както и да мислите, това са символистични факти от живота. Нека всеки се запита в себе си: Аз мога ли да събера осите на едно място? Мога ли да се разговарям с мечка?

Като ученици на школата, дават ви се ред задачи, които трябва да решите. Тези задачи ще ви доведат до реалното, до истинското знание законите на разумната природа. Щом се домогне до основните закони на природата, човек ще може да въздействува на материята. Знание, сила се изисква затова. Има хора, на които направо не може да им се въздействува. Между такъв човек и вас трябва да има няколко души още, 10 или 15 най-малко, като трансформатори, та като мине енергията през тях, да засегне и дадения човек. Ако говорите на този човек направо, ще имате точно обратни резултати. Ето защо, който иска да помага, да влияе на хората, той трябва да знае законите, по които да им въздействува. Хората са наредени в известни системи, които трябва да знае онзи, който помага. Казвате: едичкой си човек е мой приятел, аз го познавам добре. За да познавате някой човек, за да го наречете ваш приятел, вие трябва да сте в една система с него. Щом сте в една система с него, между вашите мисли, чувства и

действия ще има единство; вие ще бъдете в хармония с него. Само при тези условия между вас ще съществува истинско приятелство. Въз основа на този вътрешен закон се образуват окултните школи: сродни души, с еднакви стремежи и разбирания, се събират на едно място и образуват цяла система. Това не става на земята, но в невидимия свят. Всъщност на небето съществува само една Окултна Школа. Тя се субсидира от разумни същества, които живеят в невидимия свят. Те създават закони, правила; оттам следят за успеха на всеки ученик. По подобие на тази Небесна Школа се създават такива школи и на земята. Какви сте като ученици, това не се определя, от школите на земята, но от небесната школа, която държи сметка за всичко. Като отворите главната книга на Небесната Школа, там е писано за всеки ученик, кога за пръв път е постъпил в Школата, кои са били тогава родителите му, как е вървял в училището по успех и поведение и как е завършил. Ако ученикът е преживял нещо силно, което не е могъл да разреши, и поради това напуснал Школата, и то е отбелязано. И ако след няколко прераждания пак постъпи в Школата, и това се отбелязва.

Казвате: Като сме записани в Школата, какво ли ще научим? - Ако за пръв път влизате в школата, нищо няма да научите. Да се задава такъв въпрос, то е все едно студентът, който влиза в университета да се запитва: Ще науча ли нещо в университета? Той не може и не трябва да си задава такъв въпрос. Защо? Защото, преди да стане студент той е следвал при майка си седем години, в отделенията - четири години, в прогимназията - три години и в гимназията

пет години и навсякъде все е научил нещо. Най-после той влиза в университета, дето учи още четири години. Значи той е станал момък на двадесет и три години, и едва е свършил един факултет. Ако иска да свърши четири факултета, трябва му още цели 16 години. Тъй щото, за да се каже, че някой човек е горе - долу образован, трябва да учи 35-36 години. Следователно, като стане на 40 годишна възраст, едва тогава той може да изучава основния закон - любов към Бога. Тогава той влиза в квадрата. Към 30 годишната си възраст човек минава една криза, решава се неговото положение, дали ще стане човек или няма да стане. На 33 годишната си възраст, той ще бъде разпнат на кръст. Ако може да оживее, да възкръсне след разпъването му на кръст, велик човек ще стане от него. Ако умре, ще го погребат, паметник ще му поставят и ще пишат: Тук лежи млад поет, който живя, бори се в живота, но борбата го умори, и той умря. Значи, от 40 години нагоре, след като е минал възкресението, човек може да работи съзнателно, да започне основна работа.

Питам: какво правят съвременните хора? Като станат на 40 години, те казват: Ето, 40 лазарника вече лежат на гърба ни. Какво можем да направим от сега нататък? Ако разсъждавате по този начин, това показва, че нито разпятието сте минали, нито възкресението. И наистина, при това положение, вие нищо особено не можете да направите. Голямо нещастие ще бъде за вас, ако на 30 годишната възраст не ви намерят някъде и не ви разпнат. Ако не посипете дрехите си с нафталин, молци ще ги изядат. Същото може да се каже и за човека: ако на 30

години не го посипят с прах, молците ще го изядат. Прахът подразбира страдания. Страданията пък означават кръста. Аз не говоря за кръста в буквален смисъл, но в смисъл на страдания. Разпъването не е външен, но вътрешен психологически закон. Няма по-страшно нещо от вътрешното разпъване. Ако можете да издържите това разпъване, вие сте добре посипани с нафталин, и никакъв молец в света не е в състояние да ви изяде. Не сте ли посипани с нафталин, всеки молец може да ви изяде. Дреха, наядена от молец, нито се продава, нито се употребява. Дреха, която молци не са яли, е на мястото си, и всеки я желае. Бъдещите дрехи, които ще се правят от стъкло, молци няма да ги нападат. Докато са от вълна, все ще има дупки от молци. Молците представят лошите мисли и чувства, които хората често хранят в себе си.

Сега запомнете основната мисъл от тази лекция. Тя е следната: никаква поезия, никаква музика, никаква наука, никакъв обществен живот, никакво приятелство не могат да съществуват, ако човек не пригответи в своето сърце жертвеник, олтар, на който ангелите да принасят своята жертва на Бога. Дето няма жертвеник, там е място на страдания, там е адът на живота. Дето има жертвеник, там е място за правене добро на себе си и на ближните - място за служене на Бога.

„Верен, истинен, чист и благ в сякога бъди!”

Лекция от Учителя, държана на 9 февруари, 1927 г. - София